

През 1958 г. се предвижда бързо асимилиране на ромите, но когато тези надежди остават разочаровани, е съобщено, че "циганският проблем" се нуждае от няколко поколения, за да се реши. Бавният ход на прогреса се приписва само на културна изостаналост, едно нединамично гледище за това как се предават традиции, ценностни системи т. н. Все пак, при класовото съзнание младите не възприемат модели, само защото те са на техните родители, а и тъй като откриват, че моделите на техните родители съответстват на собственият им опит, те осъзнават, че собственото им положение е сравнимо с това на родителите им.

Трябва да се изправим пред допускането, че и при социализма, който несъмнено предлага по-добри шансове за ромската интеграция, отколкото когато и да било, все пак може би има тенденции, които увековечават дълбоко вкоренената враждебност на ромите по отношение на неромите, например продължаващата дискриминация срещу ромите.

На местно равнище ромите понякога се натъквали на големи трудности при опитите да реализират амбициите си да си купят апартаменти в града или да построят нови семейни къщи, както искрено признава Сус:

Често или целите местни власти, или техни индивидуални членове... се опитват да попречат на циганските семейства да се преместят в празни апартаменти сред нецигани. С бюрократични методи те затрудняват циганите в опитите им да построят семейна къща извън циганското селище... и често правят невъзможно за тях придобиването на терен за строителство.⁶⁴

Отправяни са много жалби от подобни крещящи нарушения на официалната политика, но виновниците рядко са наказвани.

Въпреки добрите намерения на онези, които са я формулирали, някои аспекти на политиката от 1958 г. са неволно дискриминиращи. Докато ромите посрещат с радост възможността за по-добри къщи, те отхвърлят ограниченията на своето движение. При едно скорошно национално